

Україна 2009

Středa 15.7. odjezd

Zakarpatská Ukrajina nás dlouho lákala a tak jsme se tam vydali. Středa 15. července a odjezd v 17.30 hod se zdál jako vhodný termín. Při navazování se trochu šachovalo s přivazováním malé motorové vosy. Desátý pokus vyhovoval všem kritikům a tak se mohlo vyrazit nabrat zbylé vodáky směr Praha k hotelu Diplomat. Karel, František, Petr a Eva už netrpělivě vyhlíželi bus s vlekem. Po vřelém přivítání jsme pokračovali směr Průhonice, zde čekaly Irena a Růženka. Irča byla překvapená, že jedou také děti, vyjádřila přání vzít svého synka Denise: „*Dám flašku kořalky,*“ žadonila a vypadala dost zkroušeně. Bylo jí vyhověno a čekali jsme dalších 30min na jejího potomka. V půl deváté jsme už všichni uháněli směr Brno a stále dál.

Sotva nabral bus rychlost Jarďa otevírá šampíčko a bublinky kolují busem. Fanál se dožaduje studeného piva a neustále má blbý kec, že bylo dost času na to, aby pivo bylo v požadované teplotě. Při té příležitosti vzniká debata, na téma ženské. Padají různé názory a Fanál najednou prohlásí: „*V Trenčíně, tam je poměr tři baby na jednoho chlapa, tam je to boží. To jsi byl asi v bordelu,*“ kontroval Erik Fanálovo chvástání. V tomhle duchu se všichni dočkali studeného piva a bylo hned veseleji. Úderné kořalky putovaly tam a zpět a zvyšovaly kadenci diskuse. Nejhluchnější byla tzv. afrosedačka s Fanálem a Honzou, oba kudrnáči k pohledání. Vyprávěly se příběhy ze života. Najednou Erik povídá: „*To takhle kámoš povídá, vem si starý kolo a pojedeme závod, první cena je sud piva. Tak jsem vzal starý kolo a šel na start. Jak jsem se objevil na startu hned jsem dostal 20 trestných bodů, že nemám starý kolo. To musím vědět kurňa já, komu jsem vzal kolo, a tohle opravdu kolo můj starý.*“ Rozčilloval se Erik, že to byl závod veteránů to nějak Eřovi necvaklo, každopádně nás historkou všechny náramně pobavil.

čtvrtek 16.7. hranice Višné Nemecké

Kolem páté hodiny ranní jsme zastavili na dálnici u pumpy nedaleko Liptovského Mikuláše. Bylo třeba vyměnit šoféry. Švícko šel rutinně zkontrolovat vlek a zjistil, že máme zlomenou oj u vleku.

Jeho anděl strážný měl ušoupaný obě křídla i s nohama. Celý vlek držel na dvou šroubech. Co teď. Krátká, ale úderná porada, dala jasně najevo, kde máme hledat pomoc. Obsluha pumpy nám doporučila pana Čubku v nedaleké vesnici Paky. Bleskové shození lodí na přilehlý palouk dával situaci větší dramatičnost. Kluci vytáhli kempinkové židličky a vzali pumpu útokem. Měli totiž studené pivo. Před dílnou jsme stáli už před šestou hodinou. Vrátný nás upozornil, že dělníci lační na práci se přihnou až na sedmou. Měl pravdu, nevím jestli lačný, ale nervózní pan Čupka se svým pohunkem zhodnotili situaci a okamžitě se pustili do svěřeného úkolu. Úkol zněl jasně, narovnat a zavařit poškozenou oj. Po třech hodinách řekl: „*Je hotovo,*“ a utřel si pot z vráščitého čela. Za náročnou a velice kvalitně odvedenou práci jsme zaplatili v kanceláři celých deset EURO. Pan Čupka dostal ještě dvacet od práce a šest piv jako přídavek. Možná že se ještě teď klaní a vede pochvalné řeči, jací jsou Češi úžasní pašáci.

Na hranice jsme dorazili ve 14.30 hod. Důkladní ukrajinští celníci by rádi za pár piv prověřili vše co se dalo. Polovina autobusu se soustavně courala na místní toalety, které by na osobním Fůůjtajmetru dostaly devítku. Smrad byl takový, že odpadaly i všechny kliky od dveří. Pak začal známý totalitní celnický cirkus. Techničák od toho a pak zase od tamtoho a na konec chtěli vidět techničáky od lodí. Ty jsme bohužel nemohli doložit. 40 dolarů a 20 EURO vše napravilo a v 17.30 hod nás přivítala rozevřená náruč Ukrajiny.

Za závorou nás čekal řidič Vasil, který dostal důvěru nám tahat náš vlek a šestimetrový plechový bojovník s kladivem nebo samopalem. Čert ví co ten chlap měl vlastně v ruce. Po přepřáhnutí vleku nám mával na cestu a my jsme řvali sborově uráááá a pivo teklo proudem. Kolem 19 hod jsme projeli vesničku Svaljava a na břehu silně zakalené řeky Latorici jsme se utábořili. Poklidnou náladu narušil Mišák svým voláním: „*Lidi pojdte rychle k vodě ,to jste ještě neviděli,*“. Řeka nabývala na síle a přitom vydávala velký rachot. Během několika minut se zvedla 1 m cca. Řekou se valilo tisíce a tisíce petek, pneumatik, klád a jiného odpadu. Chvilka by se po tom svinstvu dalo přejít suchou nohou na druhý břeh. Zírali jsme na to, jak na novou stavební parcelu. Tak to bude zítra na vodě velká paráda, shodli jsme se všichni. Rozjímání přerušil Bečoun, když nastartoval svoji motorovku a začal kosit jeden strom za druhým. Během okamžiku bylo dříví na tři čundry a to byl povel k zasednutí k ohni a hodnocení prvního dne.

Pátek 17.7. řeka Latorica 20 km WW 2 – 2+, - Mukačevo

Slunečný den přivítal všechny vodáky. Kolem půl desáté jsme vyrazili proti proudu po celkem slušné silnici a sledovali kalnou řeku, jak se valí dolů krásným údolím. Vesničky a chaloupky, které jsme míjeli, byly po ukrajinsku milé a vlídné. Na řece jsme pozorovali docela slušné peřeje, ale zakalená voda nedávala velkou naději na kvalitní vodácký zážitek. Po hodině jsme našli místo u vesničky Abramka, kde jsme se rozhodli začít naši první plavbu. Barva řeky bývá většinou teskně modrá, ale i radostně zelená, když svítí slunce. Latorica, ale měla v ten den barvu temně hnědou až fialovou.

Jarda měl poráženecký řeči, že do takovýho bordelu nevrže, že nejsou vidět šutry a nebude riskovat rozbití lodě. Ostatní, ale už netrpělivě nasedali do lodí a říčeli radostí nad rozbouřeným vodním živlem. Nakonec se sám přemluvil a usedl do svého pardála singl. Nesnesitelná vrtkavost bytí. Jízda kanoí s Františkem peřejemi je jak přechod provazu nad propastí. Jeden špatný pohyb a hlavu obteče kalný živel. Takové myšlenky se proháněly náčelníkovi v hlavě, když usedal s Fandou do lodě.

Nakonec náčelník udělal poslední povely a vyrazilo se společně bojovat proti tmavému živlu. Svižná jízda slušnými peřejemi (cca 2 WW +) uspokojila každého. Dokonce Karel s Evčou byli v sedmem nebi, jeli totiž na plastovém plováku. Zářili a smáli se jak vysmahnutí feťáci. Cestou jsme se vyrochňali v potůčku, který na sebe upozornil docela čistou vodou. Většina vodáků se ochladila pod malým vodopádem. Po 20 km jsme zahlédli most u vesničky Gankovica, kde nás očekával Roman. Lodě jsme přetáhli přes velký proud na druhý břeh. Několik jedinců podcenilo sílu řeky a byli spláchnuti hodně pod konečné místo výstupu a tím se stali terčem narážek a

malých šprýmů. Lodě se vytáhly na malou loučku a začalo se navazovat . Kde se vzal tu se vzal stál před námi ukrajinský mladý ztrápený rolník. Zíral na nás, jak zfetovanéj Démon a nechápal co děláme na jeho louce. Pak prohlásil : „ *Tady moje země.*“ *Jéé, to je dobrý, řekni nám to ještě 3x, my ti ji nebereme,*“ dostal pohotovou odpověď. Pokrčil rameny a zmizel stejně tak rychle, jak se objevil. Asi šel dojit. Za malou chvíli měl hlavní slovo Vasil, Napral to se svým WW Transportérem mezi velké kopřivy a zůstal stát na mezi v protisvahu. Jako správný ukrajinský inženýr se pokoušel o nemožné. Projel cestou necestou na silnici. Po velké námaze jsme vlek s autem dostali zpět na komunikaci a pak už jsme uháněli k Mukačevu.

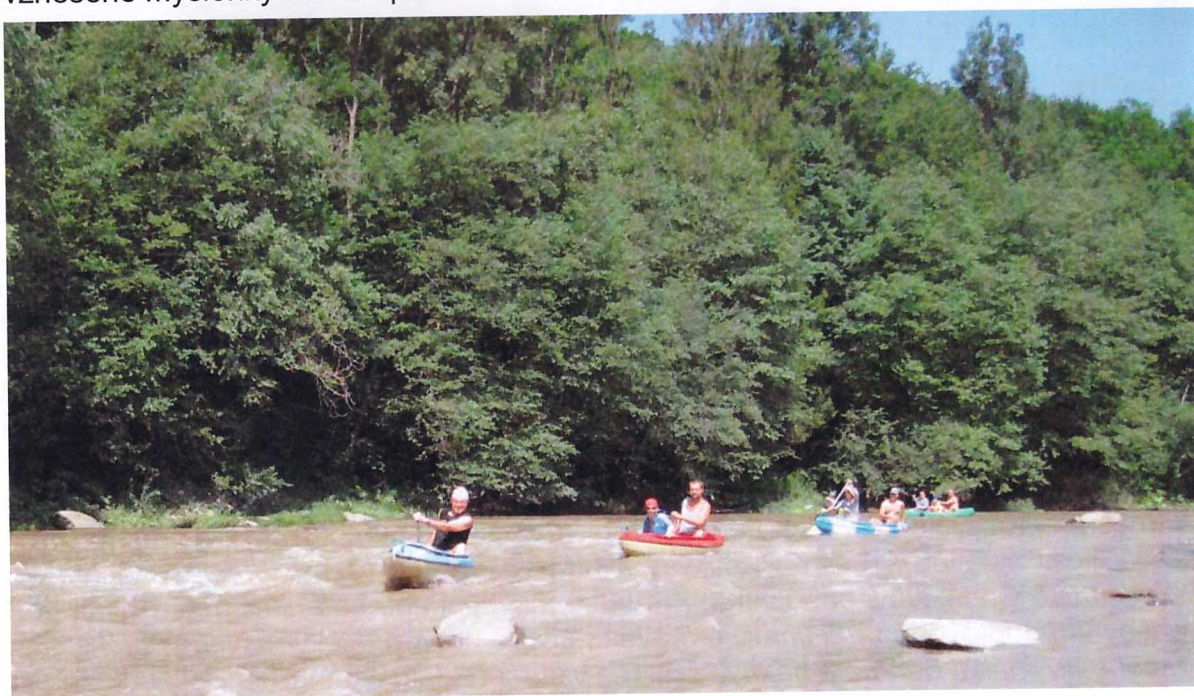

Ve městě jsme se rozhodli vyměnit dolary za hřivny a byl první problém na světě. První banka byla zavřená, ve druhé neměli peníze, až ve třetí nás obsloužila mladá, ale kyselá úřednice. Mišák s Fanálem zevlovali kolem autobusu a s přesvědčením, že prachy stejně nebudou potřebovat, si sedli do stínu vrat a z nudy chlástali Iron. Po krátké exkurzi městem jsme vyrazili směr Buštino. Do místa, kde je blaze tělu i na duchu, jsme dojeli kolem 18.hod. Zde nás čekal starý Vasil a pravil: „*Pojďte dál, tam je to ještě lepší než tady.*“ Opravdu, tam nás čekal ukrajinský večírek s pohoštěním na břehu řeky Těrebly. Pěkné místo mezi stromy zvýšilo už tak dobrou náladu. Prostřený koberec na louce a na něm samé dobroty, zeleninové saláty, steaky, kafe, pivo, víno všech barev i chuti, kořalka, různé pamlsky a ohromná lórna masa připravená jenom hodit na rozpálený rošt nad ohništěm. To vše pro nás za úplatek 360 USD připravil Vasil starší, slušnej pašák. Začala konzumace a pochvalné mručení se ozývalo ze všech stran. Siestu narušil Bečoun, když natočil motorovku a začal kosit stoletou soušku. Pronikavý zvuk pily přilákal rozpáleného usedlíka, který dělal určitě Čapájevovi pobočníka. Přirtil se mávajícím holím nad hlavou. Ráznými gesty a slovním doprovodem se snažil umravnit našeho dřevorubce. „*Posvátný suchý strom musí stát, jinak ti dorubem haxny,*“ řval, že všem přestalo chutnat. To Bečouna zarazilo

a vyvedlo z míry. „ Už jsem čekal, že se do mně pustí ,“ prohlásil a chopil se vodky, za chvíli se motal jak ukrajinský poslanec.

Tato malá rozmrška nemohla narušit už tak bezvadnou náladu. Sedělo se u ohně, konzumovalo, popíjelo a koupalo se ve večerní řece. Fanál se snažil přesvědčit Trola, že má v čelovce noční vidění, ani nevím jak to dopadlo. U ohně se hrálo a zpívalo. Linda chtěla slyšet všechno, ne vždy ji bylo vyhověno. Také se rozmlouvalo na všech úrovních. Vznešenou debatu vedla Irča na věčné téma mladá ženská a chlapi. Razantně rozhazovala rukama a snažila se unaveným vodákům vnutit svůj názor a prohlásila: „ Já si myslím, že máme stejně pravdu.“ Pavel, táta zájezdu, který v klidu pil už 12. pivo poslouchal ženskou logickou úvahu a pak z ničeho nic prohlásil: „ Ale oni si myslí totéž a v tom je ten problém, “ a opět se dlouze zaklonil a polil si jazyk. Irča mrmlala, že se mýlí, ale několik hltů narovnal názory. Když se přemnožily vznešené myšlenky šlo se spát.

Sobota 18.7. řeka Rika WW 2 – 3 Vuškovo - Jasinienka 21 km

Ráno bylo velice příjemné. Slunce svítilo a vodáci se probouželi postupně a chodili se koupat do říční laguny. Většina chlapů se chladila v řece, tu se blížil Bečoun s láhví vodky v ruce a zvolal „*Bez vodky ani ránu. Já nevěděl, že je to tady u vás hymna,*“ prohlásil Pavel, který byl s touto partou poprvé a zrovna nutil svého nezbedného synka, aby si vyčistil zuby. Z pěkného místa jsme odjížděli v 10 hod proti proudu řeky Rika.

Projížděli jsme krásným údolím a pozorovali řeku, která se jevila jako svižná mladice a místama budila respekt. Po dvou hodinách jsme dojeli do vesničky Vuškovo, takový malý zapadákov, kde není co ukrást ani obsadit. Toto místo jsme určili jako začátek plavby. Fanda a Tonda zvolili bezpečnou cestu busem a vymysleli si, že je asi bolí koleno. Řeka se rozeběhla svižným tempem a všem nám dělala radost. Po čase se parta roztrhla na dvě části. Prvá se usadila na malém ostrůvku a čekala na zbloudilce. Čekání se blížilo hodině, náčelník začal být trochu nervózní. V tom ze zatáčky vytekly lodě a bylo vidět i zezadu, že všichni dobře nakoupili. V momentě, když byli na dostřel, chystal se náčelník řádně opozdílčům vyprat kožich, ale předběhl ho Fanál, který se sotva držel na nohou razantně prohlásil: „*Jestli nás chceš jebat, tak se na to vyser, stejně je to zbytečný.*“

Yenda ležel v lodi, jak když přišel o nohu, Švícko nemohl v lodi ani sedět a Pavel se chlemtal všemu co viděl a pořád se válel, jak stará štětka v houští. Honza zhodnotil svoje možnosti a schopnosti a radši vylezl na silnici, klekl si, a modlil se k Bohu, že ten masakr přežil.

Také loď duchů, Karel s Henýsem neměli zrovna šťastný den. Při jedné rozplavbě Henýs ztratil vodácký klobouk a Karel nějakou kořalku. Co ty náklony, pánové? Tady vidíte kluci pitomí, chlastat na vodě se nemá.

Počasí bylo nádherné a řeka ještě lepší. Po navázání jsme se vydali opět směrem proti řece do národního parku Siněvir. Cestou jsme nabrali vyjukanýho Honzu sedícího na patníku. „Kde to čekáš Pomatenče, hledáme tě po celým povodí,“ zaznělo busem. „Nejsem blbej, slyším duc duc tak nastoupím, ne.“ S těmito slovy nastoupil do busu a chopil se kořalky. Konzumace piva v buse byla normální, Pavel si právě připsal 37 čárku do seznamu. Začala se doplňovat lednice. Malej Filip se nachomejtl v prostoru a byl požádán, aby nosil piva do lednice. Najednou se ozvalo: „Kontrolujte to dítě alkoholika, ten dá jedno pivo do lednice a dvě vodnese nalitymu fotrovi.“ Když jsme dorazili do NP Siněvir, zaplatili jsme poplatek a mohli jsme pokračovat si hledat bydlení. Pěkný plácek oddělený od silnice dvěma kládami přes horskou bystřinu nám udělal velkou radost. Malý dřevěný přístřešek nám sloužil jako základna dva dny. Bečoun opět natočil husqvarnu a oheň praskal až do rána.

Neděle 19.7. jezero Siněvir

Noc byla teplá a také trochu přšelo. Po snídani jsme kolem 10 hod vydali pěšky k jezeru Siněvir. Šlo se po prašné silnici, kde posedávaly babky ve věku 18 až 96 let a nabízely sušené houby či jinak zpracované. Ale to nebylo to pravé co by nás teď vzrušovalo. O malé vzrušení se opět postarala závora a povinné placení dalšího vstupu. Tentokrát to bylo 5 jejich peněz. Po zaplacení jsme se zastavili u místních stánků. Růženku zaujal stánek s kytičkama. Zakoupila pytlík lučního semene. Fanál, který stál opodál najednou povídá: „Kdybych věděl že chceš pytel semene, tak si na to nemusela stát frontu.“ Růženka jenom protočila oči a s lehkým šarmem mu odpověděla: „Díky za zájem, ale počkej s tím na jindy.“ Cesta k jezeru vedla do mírného kopce a trvala cca 40 min.

Typické Černé jezero na Šumavě nás vívalo vycpaným medvědem a jeho majitelkou. Klasická Marfuša, ale ta byla hezčí. Marfuša byla v zástěře a Míša byl v pláštěnce a přes tlamu měl kulicha. Kdo se chtěl vyfotit zaplatil 5 peněz a kulich šel dolů. Na fotce je pak Míša s vytasenými tesáky a třeba Yenda bez zubů. Nevšední zážitek a památka na přírodní atrakci. Při cestě zpět jsme navštívili zdejší dřevěné vkusné hospůdky. Příjemné prostředí, šašlik a místní kořalka byly dobrým zpestřením už tak příjemného odpoledne.

Do tábora se dorazilo kolem 16.hod a po chvíli nás navštívili dva oficiálové z NP. Prokázali se bumáškou a požadovali pět peněz za stan. Platil i Bečoun, který postavil stan 5 min před příchodem oficírů, protože mu to Trol poradil. Inu za blbost se platí. Pak začal klasický rituál. Naštvaný Bečoun rozzuřil svoji husgvarnu a jal se dělat zásoby na večer. Pavel si otevřel paštiku a vypil 11 piv. Filip vypil houbový čaj a zajedl to chlebem s marmeládou. Yenda se věnoval Terezce a Erik Natálce, PB Lindě a dětem a vedli se moudré řeči. Martin dělal chuťovky na plotýnce a roznášel je po táboře. Nabídl je i Romanovi: „*Už jsi jedl moje topinky? Ne, měl jsem vždycky štěstí, ale můžu to risknout,*“ odpověděl řidič a napil se dlouze z láhve rumu. Tonda pozoroval zbloudilé koně a Irča s Růženkou chladily Denisovi opařenou nohu v řece. PB četl dětem zajímavý příběh z knihy Čuk a Gek, naslouchala i Linda. Eva stála na hlavě a Karel počítal motýly sedící na velice slušném kravinci. Fanál odpovídal na všechno. „*To já umím, na to mám bratislavské výcvik.*“ Řidič tvrdil, že motyčinská šmodrchanice by mu pořádně zamotala hlavu a se svým výcvikem by na Kukliku neuspěl. Pomalu se blížil večer a příjemná atmosféra vládla táborem. Motyčinské medvěď koštoval co přišlo pod ruku. V jedné ruce rum a v druhé deštník. Jak byl Fanál v dosahu už ho řezal. „*Chráním Adélku před tebou, ale já jsem tady a ona tu není. To nevádí, a tak to bude,*“ a svižně přetáhl Františka po hřbetě a dlouze se napil. V tom si přisedl Bečoun a povídá soucitně Romanovi: „*Já jsem tvůj přítel. Tvůj problém je můj problém, ty jsi vožralej a já se taky vožeru.*“ Jak řekl tak udělal. Za chvíli oba řvali jak vytočená Honda. Po chvíli šófa omdlel. Mišák se chopil role ošetřovatele a vlídným hlasem povídá: „*Romane chceš se projít,*“ Roman zavrtěl hlavou, roztřeseným a tichým hlasem špitnul: „*Ne já chodit neumím, hlavně ať se to nedozví moje Mercedes, já mám zavřené nohy v pěst, já už budu hodný Macku,*“ bědoval nad svým osudem. Tak doufám, že se to Macek nedozví. Večer se hrálo u ohně a sedělo se dlouho do noci.

Pondělí 20.7. Koločava

Pondělní ráno bylo slunečné a dávalo důvod k optimismu na celý den. V deset hod se hnuly kola busu a poslední pohledy jsme věnovali našemu tábořišti. Vyrazili jsme za dalším společným cílem a to byla známá Koločava. V buse byl celkem klid, který narušil Erik skromným zvoláním: „*Romane, môžu si dát pivo, nebo je to zakázaný ?*“ Roman neřekl nic a jenom zařadil čtyřku a utřel si zpcené čelo. To byl povel ke konzumaci dobře vychlazeného piva. Jako vždy měl prim Pavel. Jeho kolonka v počtu vypitých piv už byla velice slušně zaplněna. Trol se snažil mu šlapat na paty, ale stále byl v roli velice bídného učedníka.

Koločava, místo o kterém jsme se všichni učili ve škole nás rozhodně nenadchla. Velice roztáhlá a neuspořádaná vesnice. Bídně koukalo z každého místa. Jediné světlé místo byl starý dřevěný kostel sv. Ducha, kde jsou pochováni oba četníci zamordováni známým ničemou Nikolou.

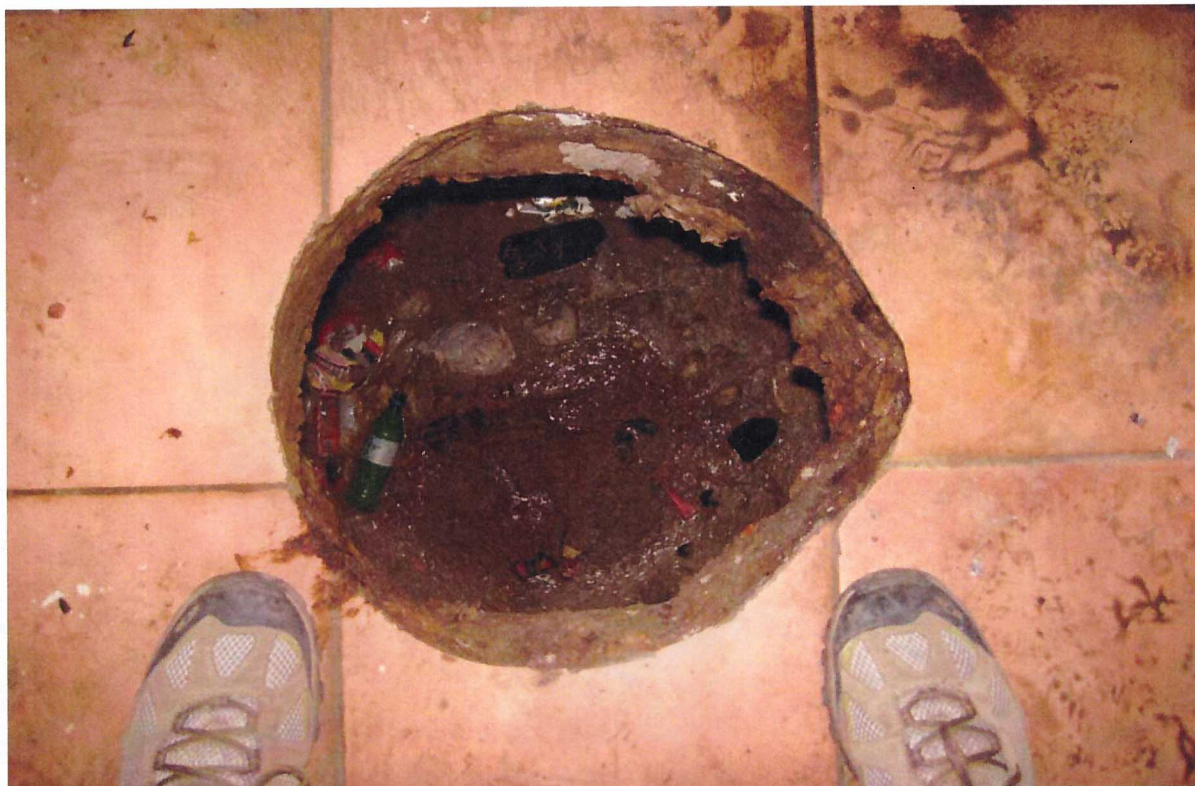
Jak jsme se dozvěděli za úplatu od našeho průvodce velice fundovaně, byl to lump a darebák. Co se mu stalo si zasloužil. Mišák s Fanálem zaplatili za prohlídku 5tidolarovkou a mávnutím ruky dali jasně najevo, že zbytek dávají na kostel. Šťastný učitel jim za to věnoval jako dar rok starý výtisk Koločavských listů. Fanál je přijal, přejel lesklý zažloutlý papír vycvičeným palcem znalce a prohlásil: „*Hmm, to bude klouzat.*“ Smutný pohled byl ale na všude přítomný nepořádek. Hromady petek, a jiného odpadu v říčce nám dalo ráznou odpověď, že zdejší lidé si na pořádek moc nepotrpí. Co se dá dělat snad se to časem změní. Návštěva v místním obchůdku byl také adrenalin. Bufet U suché držky na Berounce je proti tomu Bílá labuť. Inu nemají to ti lidé jednoduché. Další odvážný kousek provedla Růženka, když si u pouličního prodavače zakoupila vskutku originální alkoholický nápoj. Mělo to být víno. Růženka se napila a prohlásila, „*Má to říz.*“ Láhve se chopil Mišák, dlouze se zaklonil a napil se.

V tom okamžiku vyprskl tekutinu a řval jak pomínutej: „*Kurva to je živej týfus a já to polknul.*“ Také silné kafe bylo, když náčelník šel s Fandou pro vodu k místním usedlíkům do domu. Velice ochotně jim nabídli svůj rumpál a voda v okovu se už vynášela na povrch. Ale s vodou byli dost zklamáni. Kalná voda a v ní pijavice, škrkavky a listí. „*To je tak dobrý nalejt do hajzlu, napít se, tak se poserem, že nás nebude za co vzít,*“ prohlásil náčelník. Tak s díky odmítli a jelo se dál.

Mezi tím jsme dojeli do vesničky Čumalčovo, kde čekal starý Vasil. Uvedl nás do své hospody s obchodem. Hospůdka i obchod byly na úrovni. Usedli jsme, a dali jsme pár piv a trochu špeku. Uvedl se Henýs. Najednou se objevil v hospodě v neoprénu, v plováče a s pádlem v ruce a objednal rusky deset piv.

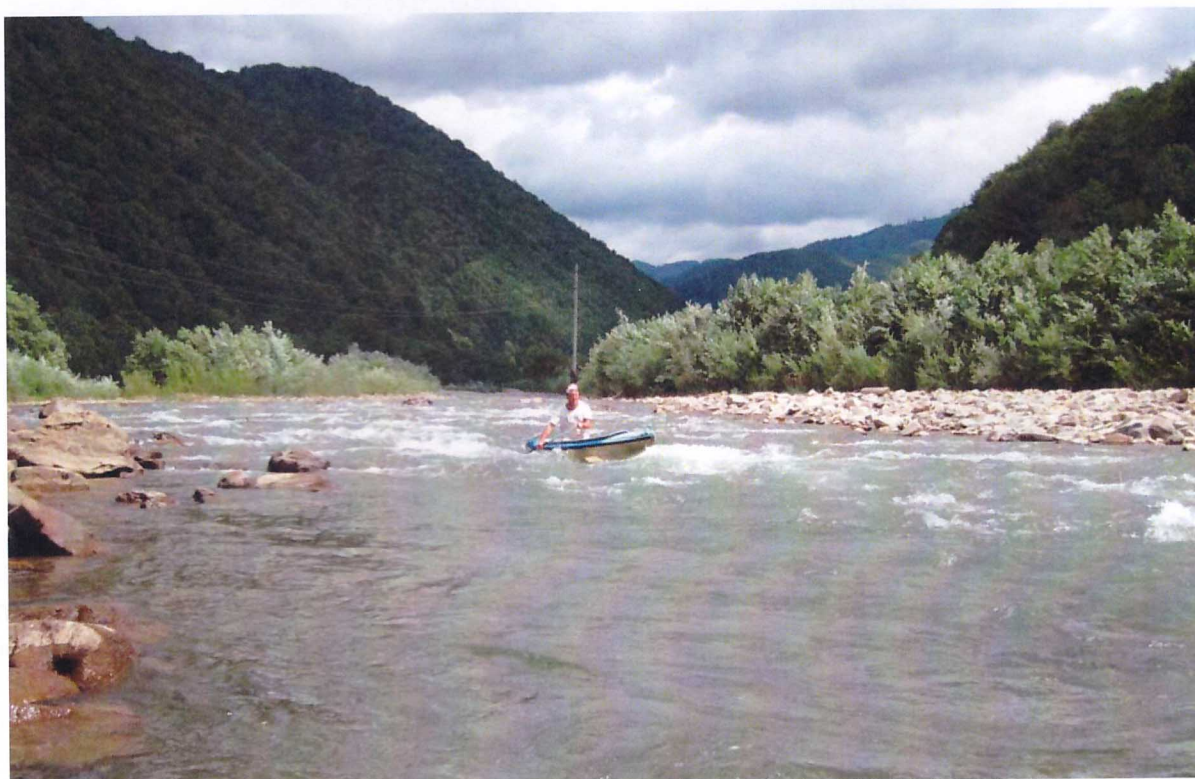
Místní čuměli a šenkýřka taky. My jsme na oplátku čuměli na nový vykachličkovaný turecký hajzlík. Bez madel, bez šlapek, jenom obrovská díra někam dolů. Musí to být velká odvaha toto místo navštívit. Inu, když musíš, tak musíš.

Po občerstvení jsme vyrazili hledat bydlení na řeku Těresvu. To jsme našli asi 45 km proti proudu u vesničky Ozerel. Zajeli jsme mírně do kopečka na levou stranu k poutači, který všechny upozorňoval, že se nacházíme v NP. Všichni to respektovali, jenom Bečoun poutač nečetl. Než si ostatní postavili stany, Husgvarna řvala a k zemi šel krásný vzrostlý modřín.,, *Ty vole, vždyť je to krásný modřín.*“ Dostal hned vypláchněno od náčelníka.,, *Ale podívej se, kolik jich tady mají a stejně byl trochu křivý.*“ Co se dalo dělat, strom už ležel, tak se hned naporcoval. Připravilo se ohniště. Oheň plápolal a hlavně hřál, což nejvíce ocenil pohunek mladýho Vasila, který vypadal jak malé týrané hříbě. Vystouplá žebra a podlouhlá koňská hlava mu dávala šarm. Spal u ohně v krabici od bot a přikrytej jenom papírem od tatranky, kterej našel na cestě. Jeho kámoš ho do svého stanu nepustil a na auto se nesměl ani podívat. Inu i takové poměry dnes panují v těchto končinách. Někdy k ránu se snažil v těsnit Fanálovi do spacáku. Díky bratislavskému výcviku se pohunkovi ubránil. Jinak se brnkalo na kytary, hlavní slovo měl Švícko s Mišákem. Měli posluchače omotané kolem prstu. Zaznělo vše podstatné. Eřa měl motivační prvek pro hudebníky.,, *Tak tohle hrát nebudeš? Tak to nepotřebuješ,*“ a hodil text do ohně. Přesto Mišák hrál dlouho a samé pecky. Kolem půlnoci se Trol zvedl a ze široka odchází. Najednou se ozve z temnoty: „*Ty už končíš? Ne, jdu si pro další vodku.*“ Sedělo se dlouho do noci a žádný policajt ani strašidlo nepřišlo.

Úterý 21.7. řeka Těresva Ozorel – Dubové 25 km WW 2 – 3

První co bylo slyšet po ránu odněkud ze stanu: „*Budeš vodku? Budu.*“ Krásně začínající den narušili dva chlapíci v zeleném mundúru, kteří volně kráčeli k ohništi. „*Kde vaší kamandír?*“ Pronesl hlubokým hlasem ten větší. „*Fido máme návštěvu, tak se učeš!*“ Ozvalo se odněkud. Náčelník se připravil na nejhorší a počítal, zda na pokutu bude mít. Hned se mu vnořil náhradní plán, když bude nejhůř, nechá jim tam Trola týden strašit a Bečoun si udělá neplánovanou brigádu. „*Pačemů vy zrubali vzrostloje bolšoje děrevo. U nás byla očeň balšája zimája a chaladno. Děrevo rubat' eto plocho. My vodáci z Česka a hrozně nás eto mrzoje.*“ Kontroval jejich slovní výpad náčelník a poručil donést několik piv. Je vidět, že české pivo dělá z nepřátelů přátele. Rozzářily se jim oči jako nadřzenému Mišákovi, když svléká mladou samičku. Nakonec nám popřáli příjemný pobyt a odešli spokojeni.

Tentokrát jsme na vodu dávali v místě táboření a to kolem 10 hod. Slunce hřálo a řeka Těresva vypadala vyzývavě a dost nepříjemně. Všude přítomné balvany dávaly jasně najevo, jaká bude plavba. Všichni naskákali do lodí a vyrazili. Řeka ubíhala nebývale svižně a bujaře. Krotitel ohně Martin vypadal jako nejzkušenější a nejrozhodnější, že si umí poradit s ohněm i s řekou. Oheň ten zvládá, ale na vodě to není ono. Pustil se do řeky s velkým elánem, ale už asi po 100 m byly peřeje nad jeho schopnosti. Svoji ženu Věrku předhodil dravé řece a sám bojoval o svoji čest a chvilku i o život. Určitě ještě dnes zná nazpaměť všechny větší balvany v řece. Loď se zachránila sama. Věrka asi v tento moment zakončila svoji krátkou vodáckou kariéru. Velká škoda. Vylezla na břeh a o lodi už nechtěla ani slyšet, natož si do ní sednout.

Fanál s Pavlem a malým Filipem vzali peřejnatý úsek jako výzvu a prali to kámen nekámen, hlava nehlava, pořád po proudu. Chudák prasnice, ta dostala zabrat. Každou chvíli viseli někde na šutru a dožadovali se pomoci. Filip řval, jak když dostal kuli z diktátu. Peřeje nabírali na rychlosti a velikosti. V jedné záludné peřeji omámený

Fanál dokázal nemožné: cvaknul se s prasnici. Hrůzou, že utopil malého Filipa mu vyrazily na chvíli vlasy na jeho holohlavě. Sotva se Filip objevil na hladině, tak mu zase slezly. Pavel jen tupě zíral před sebe a hledal očima ztraceného synka. Linda bravurně projela zrádné peřeje, ale to vůbec netušila stejně jako Yenda s Terezkou co je čeká později.

O kus dál, bylo hustěji. Yenda vypadl z lodě, jako cikán z berňáku a loď byla zanechána svému osudu. Nabalila se na šutr a bylo slyšet jenom praskání laminátu.

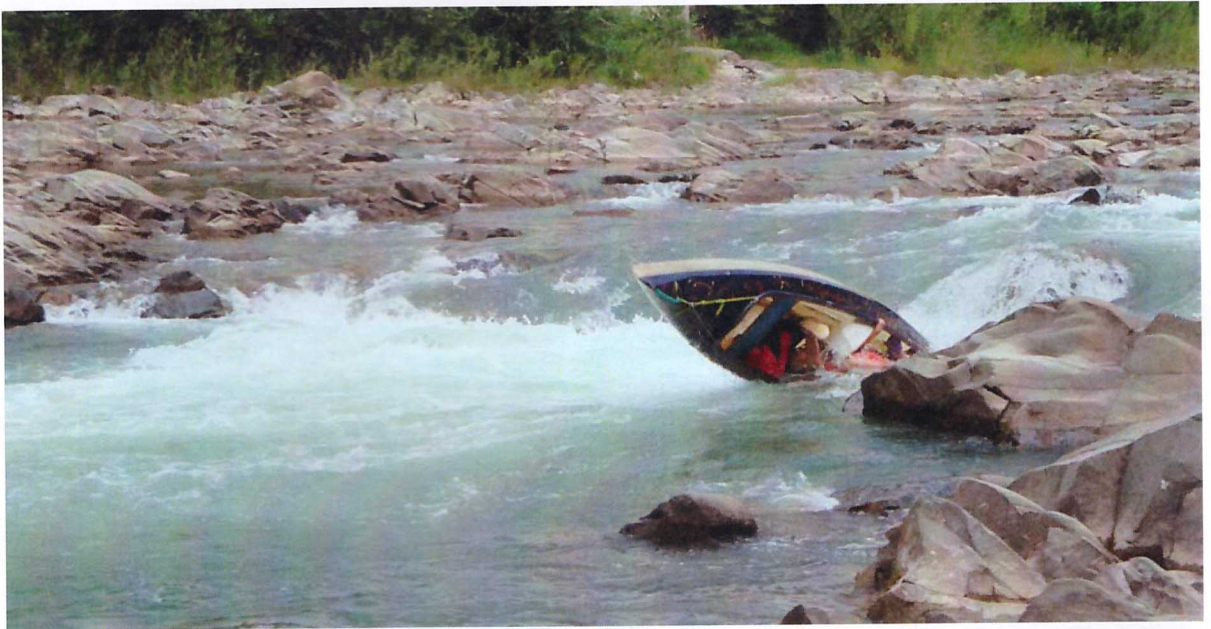
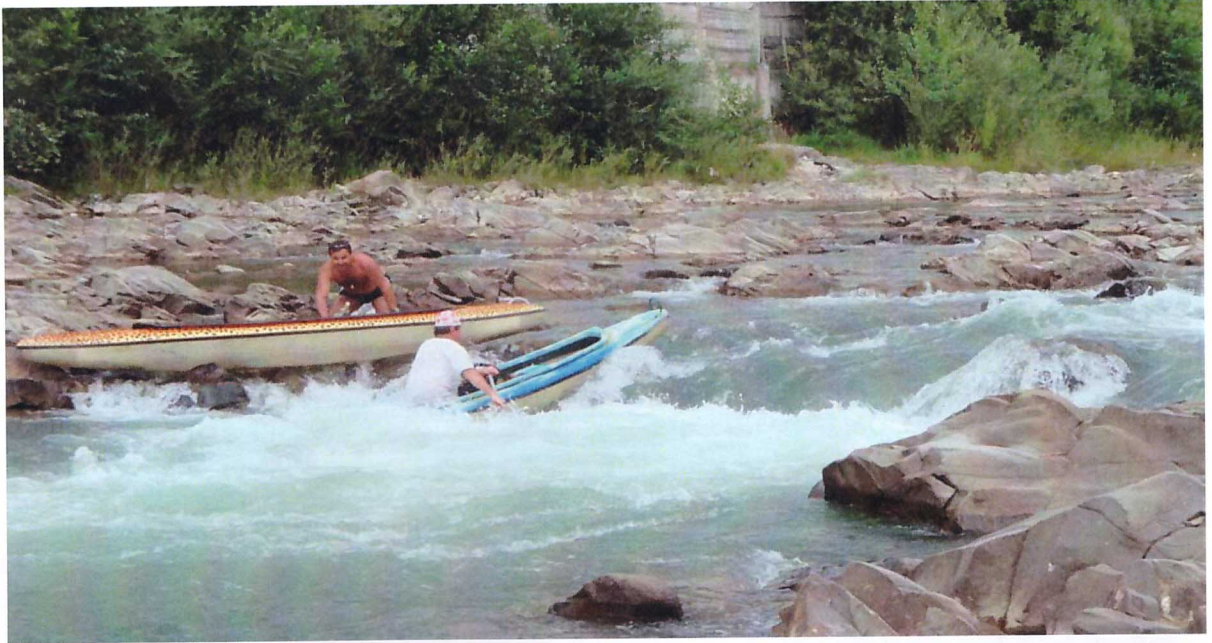
Záchranná akce začala okamžitě. Švícko šikovně kličkoval mezi peřejemi až do doby než se v největším proudu zasekl mezi dva kameny. Yenda mu spěchal na pomoc s takovou razancí, že neslyšel zoufalé volání Švícka: „*Nešáhej na mně, nechytej mně!!*“ Marně. Cvaknul ho a záchranná akce dostala jinou dimenzi. Zachraňovaly se dvě lodě, plastovka přežila a na laminátce už nebylo co zachraňovat.

Vytažené torzo lodě bylo vztyčeno na břehu. Smutečným přípitkem jsme se s ní rozloučili a nechali ji svému osudu. O Fanálovi a Pavlovi je zbytečné psát, řeka stále měla navrch a hoši měl pocit že jim narostly šupiny. Za dalším peřejnatým úsekem byl už vidět most, u kterého se končila plavba. Pro mnohé vysvobození, na které už nedočkavě čekali. Z dálky na nás mávala skupinka našich turistů s Romanem a místní cikáni. Řeka zde připravila malý bombónek, esíčko zakončené asi 1,5 m skokem. Martin tradičně nezklamal a jako první se procházel po dně. Ostatní to projížděli, jak se dalo. Popředu, pozadu, rovně, šikmo, někteří to přenesli. Linda s dětmi volila svoji cestu a s úsměvem do toho vlítla, jak do putyky. Loď se najednou postavila kolmo nahoru a bylo vymalováno. Jako první byl ve vodě záchranář Fanál, Brus Willis pro chudé. Za chvíli byla Linda a obě děti za vydatné pomoci ostatních záchranářů na suchu. Jinak to byl od Lindy docela slušný kaskadérský kousek. I takové věci se stávají.

Při navazování trochu pršelo, ale po několika minutách jsme uháněli směr Hoverla, do pohoří Černá Polonina. Ubytování jsme si našli v horském průsmyku Jablunica v zatáčce. Kromě toho, že tam byl nepořádek, tak to bylo pěkné místo. Udělal se oheň, hodila se moudrá řeč, až silný déšť všechny zahnal na kutě.

Středa 22.7. Hoverla 2060 m

Ráno nás opět uvítalo široké a usměvavé ukrajinské sluníčko. V 9 hod jsme už seděli v buse a přes horský průsmyk jsme se blížili k nejvyšší hoře Ukrajiny. Po průjezdu jedné křižovatky Fanda nesměle povídá: „*Na Hoverlu jsme měli ale odbočit doprava. To sis vzpomněl brzo,*“ dostal okamžitě razantní odpověď. Roman se otočil na pětníku a po necelé půl hodce byli ve vesničce Goverljanskovo. Zaplatili jsme za každého 15 hřiven a mohli jsme pokračovat do místa zvaného Zarosljak, kde byl otlučený hotel a něco jako parkoviště. Těch 8 km jsme jeli cca 1 hod. Byla to d'ábelská cesta. Samá díra a výtluk, kdo šel pěšky byl rychlejší. Na nejvyšší horu Ukrajiny jsme se vydali kolem 11 hod a čekalo nás celkem 8 km. Cesta vedla pěknou lesní cestou mezi vzrostlými smrky a pozvolna přecházela v krkolomnou kozí stezku. Les pozvolna řídnul a stromy se pozvolna měnily na hustý klečový porost. Místama se šlo i po čtyřech. Počasí nám přálo, a jak jsme opustili kleč, byl před námi konečně závěrečný a strmý výstup na vrchol majestátné Hoverly.

Na vrcholu jsme stanuli všichni. Odměnou byl parádní rozhled na všechny strany pohoří Černá Polonia. Při pohledu na jih byly vidět vrcholy rumunského pohoří Maramureš a údolí Bílé Tisy. U vrcholového památníku, železného kříže je nápis „*Ne maje naciji, ne maje deržavy.*“ (Nemáš-li národ, nemáš stát) jsme se všichni nechali vyfotit. Honza nezapomněl zavolat kamarádovi Mírovi a sděloval mu právě nabyté pocity. Dostal lakonickou odpověď, „*Já jezdím na kolečkových bruslích a mám se také dobře????*“

Cesta zpět vedla po jiné cestě a byla o něco kratší. Martin cestou ucítil houby, opustil cestu a doufal že bude mít večer smaženici. Po chvíli zjistil, že zabloudil a neví kudy kam. Běhal porostem, jak pošťák s rekomandem a cesta stále nikde. V tom promluvila chytrá horákyňe Věrka. „Vylez na strom a rozhlídni se, snad něco uvidíš.“ Co se dalo dělat, Martin musel na strom a rozhlížel se, jak Jeníček.

Štěstí jim přálo a za chvíli už byli na cestě. Z parkoviště se odjízďelo v 17.30 do údolí řeky Prut. Tuto řeku jsme chtěli také pokořit, ale byla bez vody.

Bydlení jsme našli na pravém břehu řeky na pěkné loučce za vesničkou Vorochta. Bečoun zajistil dříví a Švícko došel do vesnice pro vodu. Večer proběhl tradičně. Něco k večeři a pak posezení u ohně.

U ohniště se probírali běžné záležitosti, jako jestli dojde pivo dnes nebo zítra a která vodka chutná víc a mnoho dalších důležitých věcí. Mezi řečí Pavel s Tondou vypili každý 20 piv a šlo se spát v pohodě a klidu. Pavel, když usínal tak si lehce povzdech, že by ještě pár kousků dal. „Nech to na ráno a drž už hubu,“ zaznělo z vedlejšího stanu a byl klid. Fandu v noci přepadly zdravotní problémy. Trápily ho ledviny. Je to pašák a hrdina, vydržel.

Čtvrtek 23.7. Ivano – Frankovsk - cesta zpět

Posledního ukrajinské tábořiště jsme opustili v dobré náladě něco po deváté. Naše oči se upíraly k městu Ivano Frankovsk, které bylo vzdálené 50km. Cestou jsme sledovali pěknou krajinu a už jsme se pomalu připravovali na ukrajinské celníky co zase s námi vyvedou. Do města jsme přijeli kolem poledne. Po krátkém hledání jsme našli vhodné místo na zaparkování a vyrazili jsme do víru města. Ivanovo je branou do Karpat a zároveň i velice zajímavou destinací. Díky celkové rekonstrukci je tu vše elegantní a nové, takže dnes se zřejmě jedná o vůbec nejkultivovanější město Ukrajiny. Ivano – Frankovsk je plný náměstí, bulvárů, půvab mu dává starobylý polský styl. Město bylo pro nás příjemným překvapením. Klasický evropský stříh. Obchody, hospůdky, parky, pohodoví lidé a příjemná letní atmosféra. První úkol zněl, vyměnit dolary za hřivny a najít hospodu a tam se parádně naobědvat. Směnárnou jsme našli a pak jsme se rozprchli na všechny strany. Každý jsme se nějak obstaral a na konec jsme se sešli v krásném obchůdku s alkoholem. Švícko nakupoval ve velkém. Bral od každého typu jeden vzorek. Prodavačka byla úplně mimo. Když Švícko ukazoval na jednu flašku a prodavačka mu jí podávala, kroutil hlavou, ona se udiveně podívala co je jako špatně, Roman že to je vše OK a také da da, ale že nechce jednu flašku, ale celej regál. Tak zalomila oči a vyhověla přání. Nastoupil další vodák a situace se opakovala. Ten den měla dobrý kšeft a my dobrou náladu.

Cesta busem k hranici byla svižná a pohodě. Koštovaly se nakoupené vzorky a cíl vzdálený 420 km se rychle blížil. Na hranici jsme přijeli kolem 19 hod. Rozloučili jsme se s Vasilem a jeho pohunkem a vydali se opět do drápů pohraničnicků. Rituál se opakoval doklady od toho, pak zase od vleku. Opět to zachránilo 40 USD a 10 EURO. Za dvě a půl hod si nás pro změnu vypůjčili slovenští celníci. „*Tak kolik toho vezete?, Jako čeho?*“ Dělalí nechápající Roman s náčelníkem. „*No prece chlastu a cigaret. Tolik, kolik můžeme. A kolko môžete? Asi normálně. A čo je podle Vás normálne? 40 cigaret a 2 litry kořalky. Velká chýba, iba 1 litor šnapsu. Když se to rozhodí i na děti tak to snad vyjde.*“ Odpověděl náčelník. „*A kolko toho najdēm , keď urobíme kontrolu? To*

sám nevím, ale asi najdete všechno:“ celníkovi se přímá řeč asi zalíbila tak prohlásil: „Uděláme namátkovou kontrolu.“ Vybrali si tři bágly a ty byly zrovna čistý. Pro jistotu si nechali ještě otevřít kanystr s vodou. Popsali nám, kde najdeme lékařskou pohotovost, popřáli nám pěknou cestu a dlouze nám mávali.

V Sobrancích jsme bušili na dveře pohotovosti kolem 22 hod, ale marně. Lékař byl mimo, tak jsme pokračovali směr Michalovce. Ve zdejší nemocnici byl František ošetřen a poté jsme se jeli ubytovat na Zemplínskou Šíravu. V kempu Mokřina jsme byli vlídně přijati. Místní disko bylo v plném proudu, potěšili nás otevřené hospůdky. Točené pívko a dobré klobásy byly dobrou tečkou za velice dlouhým dnem.

Pátek 24.7. Dunajec - Lipenec – Červený Kláštor- Lesnica 20 Km

Ráno bylo velice příjemné, koupání, pivo, klobásky, zelňačka a spousta jiných dobrot. O trošku rozruchu se postaral Bečoun, nachomejtl se zrovna když Pavel neúspěšně přesvědčoval svého neposlušného synka aby si vyčistil zuby. Bečoun to už nevydržel, vyvalil oči a zařval: „*Tak ty si nebudeš čistit zuby! Natočím pilu a uříznu ti obě nohy .*“ Efekt to mělo obrovský. Malej Filip okamžitě popadl kartáček a už si zoubky šušoval radost pohledět. Měl takový strach, že ani nebrečel. Nakonec byl ochotnej Henýsovi s Karlem přetáhnou jejich zubní zahnědlé protézy. Také Fanál se chtěl dát do kupy. Přišel si vypůjčit holicí strojek k náčelníkovi, který se akorát vrátil z očisty. „*Koukám že máš starou žiletku, že ses škrábnul. Žiletka je dobrá, ale mám starej ksicht.*“ To Fandu pobavilo, že zapomněl na holení a šel si dát dvě útočný piva.

Na Dunajec jsme vyrazili v 10 hod. Cestou jsme se zastavili na nádraží a vysadili nemocného Františka, který se rozhodl, že pojede dříve domů. Na vodu jsme dávali opět za pěkného počasí. Řeka byla svižná a pěkná a tak jsme se všichni kochali okolní krajinou. Trochu rozruchu přinesla velice pěkná peřej, zde nacvičovali mladí vodáci nájezdy a esíčka. Fanál s Pavlem tradičně plavali, ostatní si krásně zatrénovali a byla veliká pohoda. Končilo se po 17 hod a Roman čekal s busem přímo u vody. To bylo veliké překvapení! Po 17 hod může bus až k vodě. Ušetřil nám 1 km cesty s lodí na zádech. Po navázání jsme odjeli směr Liptovský Hrádek. a už ve 20.30 jsme byli na místě. Příjemný hotýlek a ještě lepší kemp nám všem udělal velikou radost. Dobrá večeře, točené pívko, teplá sprcha, to bylo vše odměnou za týdenní strádání na Ukrajině. Bylo ještě nutno rozluštit jeden rébus, zdali bude v noci pršet. Kdo postavil stan vyhrál a byl v suchu. Kdo spal pod širákem čekala ho drsná noc. V noci přišel pravý, vytrvalý tatranský lijavec, který všechny nepřipravené pořádně probral. Loď duchů, Karel s Henýsem se po vydatném přívalu nacpali do opuštěné králikárny, Fída s Troleem do kufru do busu. Fanál si zalehl pod vlek, Mišák se nacpal k holkám do stanu a Bečouni se přikryli silnou větví od vrby. A přšlo a přšlo.

Sobota 25.7. Váh - Ivanhová – Ružomberok 15 km

Chladné ráno vyhnalo z mokrých spacáků všechny co zmokli už v časných hodinách.,, *Co čumíš, jako když jsi dostal podmínku.*“ Vybafl náčelník na zmrzlého Fanála, kterej se válel pod vlekem v louži, jako zpitéj delegát ČSSD. „ *Ty vole , to byl plavák, že jsem se musel přikurtovat k vlek, aby mně to nevzalo sebou ,*“ stěžoval si Fanda zmrzlému náčelníkovi. Podle vodáckého zvyku, „ *Rum nikdy neurazí,*“ začala kolovat vychlazená placatice. Pár malých panáčků a šlo se na vydatnou snídani do hotýlku. Vajíčka na slanině, klobásy, halušky, neměly chybu, stejně jako vychlazené pivo a něžná borovička. Přívětivý kemp jsme opustili před polednem a na vodu jsme házeli u malého hřbitova něco po 12 hod. Řeka byla po dešti, takže plavba byla svižná a pěkně ubíhala. Mírné peřeje byly třešničkou na pomyslném vodáckém dortu.

Cestou nás zkropila malá bouřka, ale náladu nikomu nevzala. Cestou se dopíjely zbytky ukrajinskýho kvasu a vodky s pepřem. Společně jsme si užívali poslední chvíle našeho vodáckého putování. Kde se vzal, tu se vzal byl tu most a malé parkoviště. Zde naše cesta končila. Navazování provázely hlasité výkřiky spokojených vodáků a vodaček nad úspěšným vodáckým týdnem. Jenom pražská Evička tak nějak zapoměla mluvit a také chodit. To ten ukrajinský kvas a silný tatranský ovzduší Evče trochu zkrátilo šňůry a vyrvalo jazyk. Bivoj Karel jí chvíli nosil na ramenou, jak střelenýho divočáka a poté jí vodil po louce, jak Kludský slony, ve snaze jí trochu rozpohybovat. Evičce se to asi nelíbilo, protože občas nesrozumitelně vykřikovala. „Jááá chciii nohy:“ Pak dlouho nic neříkala a jenom se bezelstně usmívala.

Fanál přišel k Růžence a něžně jí oznamoval, „Našel jsem krásný palouček na založení rodiny.“ Růženka loupla očima a dělala, že nic neslyšela. Otevřela si paštiku a dlouze si lokla rumu a odešla nosit lodě. Kolem 16.hod jsme odjížděli hledat dobrou salaš na večeri a závěrečné hodnocení. Ve chvíli, když jsme vyjížděli na hlavní silnici předjel nás malý červený kabriolet Aston Martin. Za volantem seděla pěkná mladá blondýna a významně se dívala na náš bus. „Ta vyhlíží takový kluky jako jsem já a nebo Mišák,“ prohlásil Erik. To pobavilo všechny ostatní chlapy a otevřela se další láhev třeshňové vodky. Začala kolovat až se dostala k nalitymu Mišákovi. „Pij a chovej se jak běloch,“ prohlásil Erik. „Klidně se vožerte jako koně, jen když mně nebudete nutit pít“ žadonil a okamžitě usnul.

Kousek za městečkem Sůčany jsme objevili stylový a velmi pěkný hotýlek Gombáč. Zde jsme se najedli a provedli závěrečné vyhodnocení. Po večeři se rozdávaly medaile za zásluhy. Největší ohlas sklidily všechny děti, když přebíraly medaile za statečnost. Filip, sirotek zájezdu na otázku co ho nejvíc trápilo odpověděl: „ Asi to, že mně táta každou chvíli někde zapomněl, a že jsme pořád snídali houbový čaj.“ Vystihující odpověď bystrého kluka. Pavel zase obdržel medaili za Tátu zájezdu. Hodnocení proběhlo v povznesené a dobré náladě.

Neděle 26.7. příjezd

Na cestu domů jsme vyrazili po 22.hod. V Praze při výsadku Irči a Růženky jsme zjistili, že máme opět prasklou oj od vleku. Bylo kolem páté ráno. Co dělat. Vlek se odpojil a dohodl se další postup. „*Jdu si odskočit,*“ upozornil Tonda Honzu a v klidu zmizel v křoví. Honza nastoupil a okamžitě usnul. Při příjezdu do loděnice najednou Honza zblednul a špitnul: „*Jéé, Tonda se šel vysrat a my jsme ho tam nechali. Co my, ty jsi ho nechal.*“ „*A ty se rozčiluješ, když ti někdo řekne ,že jsi pomatenec,*“ zaznělo z busu. Ozvala se salva smíchu a hned se vynořovaly domněnky co asi teď chudák Trol dělá v trenýrkách a v tílku opuštěný v parku. „*Je to ouchyl, v Rumunsku lítal nahatej a strašil místní baby chlupatou prdelí a tady lítá s posranejma trenkama po parku a děsí pejskaře.*“ Všichni jsme se shodli, že je ve svém živlu a určitě to přežije.

Za krátkou chvíli byly složeny lodě a vyklizený autobus. Kluci naskočili do auta a jeli opravit vlek a také zachránit Trola. Kolem desáté dopoledne byl vlek na Kladně a zmrzlý a vysmátý Trol uháněl k domovu.

Bilance:

Na silnici a po cestách jsme ujeli 3540 km a na řekách 91 km.

Řeky:

1. Latorica 20km WW 2 +
2. Rika 21 km WW 2 – 3
3. Těresva 25 km WW 2 – 3
4. Dunajec 20 km WW 1 -2
5. Váh 15 km WW 1

Hodnocení:

Zájezd byl pěkný. Vzrušující chvíle, které jsme zažili nikdo sice nečekal, ale každý po nich skrytě toužil.

Poděkování: Touto cestou děkuji všem účastníkům zájezdu za veselou a dobrou náladu po celou dobu putování. Oběma řidičům za klidnou a bezpečnou jízdu a za pohodu kterou kolem sebe vytvářeli. Všem zúčastněným rodičům za vzornou a příkladnou výchovu svých potomků. Bečounovi za přísun dřeva. Vodáckému Pánu Bohu za krásné počasí a že jsme se všichni vrátili zdraví a plní nových vzrušujících zážitků. A v poslední řadě všem klukům, kteří se podíleli na rychlé opravě vleku a na záchraně Trola. Ještě jednou veliký dík.

Tak to vše viděl a zapsal, Fída.

Náčelník : Fída

Řidiči: Roman a Švícko

Dřevorubec: Bečoun

Největší píč: Pavel (hodně piv)

Největší smolař: František (ledvinová kolika)

Dospělí účastníci zájezdu:

1. Fída	23. Eva
2. Bečoun	24. Věrka
3. Mišák	25. Adélka
4. Švícko	26. Roman
5. Yenda	27. + děti
6. PB	
7. Honza	
8. ET	
9. Martin	
10. Karel Buhr	
11. Karel Kraus	
12. Fanál	
13. Tonda	
14. František	
15. Henýs	
16. Petr	
17. Pavel	
18. Jarda	
19. Irča	
20. Růženka	
21. Zuzka	
22. Linda	

***Moudrý náčelník !!!!!
Činí moudrá rozhodnutí !!!!!***

